

Kız ve Kurtarılan Kedi Yavrusu

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan Kedi Yavrusu

Ebru Mina TOMURCUK

Lily yedi yaşındaydı, yaşına göre küçüktü, sıcak açık kahverengi teni ve küçük bir yan örgüyle toplanmış kıvrıkcık koyu kahverengi saçları vardı. Yumuşak sarı bir hırka ve kırmızı spor ayakkabılar giyiyordu. Bir sabah annesi eve minicik bir kedi yavrusu getirdi. Kedi yavrusu avuç içi kadardı, tüylü gri tekir tüyleri, kocaman yuvarlak kehribar gözleri ve küçük gümüş bir çingiraklı ince mavi bir tasmaı vardı. Lily'nin ela gözleri hayretle kocaman açıldı.

Kedi yavrusunun adı Pip'ti. Evdeki her şey ona büyük ve yabancı geliyordu. Kanepenin altına kaçtı ve uzun ince kuyruğu sıkıca kıvrılmış hâlde orada kaldı. Kocaman kulakları her seste kıpırdıyordu. Lily yere iyice eğildi, yuvarlak yanakları yere yaklaştı ve fısıldadı: "Sorun yok, küçük Pip." Ama Pip sadece kocaman kehribar gözlerini kırptı ve gölgelerin daha da derinine sokuldu.

Annesi nazikçe gülümsedi, altın halka küpeleri ıřıkta parladı. "Zamana ihtiyaçı var, Lily," dedi. "Güven aceleye getirilemez." Lily bařını salladı. Sessizce halının üstüne oturdu ve küçük gri tekirin kanepenin altından dıřarı bakmasını izledi. Pip'in minik pembe burnu havayı kokladı. Sonra yine saklandı. Lily kıpırdamadı. Bir tař kadar sabırla sadece bekledi.

O akşam Lily'nin aklına bir fikir geldi. Küçük bir karton kutu buldu ve içine yumuşak, eski bir havlu serdi. Kutuyu kitaplığın arkasındaki sessiz bir köşeye koydu. "Rahat bir saklanma yeri," dedi. Pencere altına bir kutu daha, perdenin arkasına da üçüncü bir kutu ekledi. Pip kanepenin altından izliyordu, kehribar gözleri onun her hareketini takip ediyordu.

Ertesi gün Pip kitaplığın arkasındaki saklanma yerinde kaldı. Lily onu dışarı çekmeye çalışmadı. Bunun yerine yakınına oturdu ve yumuşak bir sesle yüksek sesle kitap okudu. Sözcükleri odada nazik bir şarkı gibi süzüldü. Pip'in kulakları dikildi. Yavaşça küçük kafası dışarı baktı. Dinledi. Sonra yine aynı yavaşlıkla gölgelere geri çekildi.

Yemek vaktinde Lily Pip'in kabını her gün aynı yere, rahat kutunun yanına koydu. Evi sessiz ve sakin tuttu. Annesi, "Düzen ona güvende hissettirir," dedi. Böylece Lily Pip'in yemeklerini hep aynı saatte yemesini ve yatma saatini hep aynı tutmasını sağladı. Onu acele ettirmedi. Sadece her şeyi düzenli ve yumuşak tuttu.

Bir sabah Pip saklandığı yerden sürünerek çıktı ve Lily'nin uzattığı elini kokladı. Bıyıkları parmaklarını gıdıkladı. Lily kıpırdamadı. Neredeyse nefes bile almadı. "Merhaba, Pip," diye fısıldadı. Küçük kedi yavrusunun çingırağı hafifçe çınladı. Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Kocaman kehribar gözleri doğrudan onunkilere baktı. Sonra dışarıda yüksek sesle bir araba kornası çaldı ve Pip kutusuna geri fırladı.

Lily pes etmedi. Buruşuk bir kâğıt topu çıkardı ve yavaşça yerde yuvarladı. Pip perdenin arkasından izledi. Top sallandı ve saklanma yerinin yakınında durdu. Beyaz bir patisini uzatıp ona dokundu. Top yuvarlandı. Pip'in kulakları havaya dikildi. Tekrar dokundu, sonra üstüne atladı! Bir an korkmayı unuttu.

Lily her gn Pip'le nazıkçe oynadı. Yerde bir ip parçası srkledi ve onun peşinden koşmasına izin verdi. Kâğıt topu attı ve beyaz patileriyle ona vurmasını izledi. Onu hiç tutmadı ya da dışarı çıkmaya zorlamadı. Kedi yavrusunun kendisine gelmesine izin verdi. Ve her gn Pip biraz daha yaklaştı. Keşfederken çingırağı çınladı.

Kısa süre sonra Pip evi keşfetmeye başladı. Mutfak zemininde yürüdü, uzun ince kuyruğu havadaydı. Pencere kenarına oturup kuşları izledi. Kanepyi ve halıyı kokladı. Hatta Lily'nin odasına kadar onu takip etti. Ama ne zaman bir misafir gelse Pip yine saklanıyordu. Yeni insanlar korkutucuydu. Lily anlıyordu. Bekleyecekti.

Bir öğleden sonra Lily'nin arkadaşı oynamaya geldi. Pip doğruca kitaplığın arkasındaki saklanma yerine koştu. Lily onu dışarı çekmedi. Arkadaşıyla halının üstüne oturdu ve sessiz bir oyun oynadı. Hafifçe güldüler. Pip'in kehribar gözleri gölgelerden dışarı baktı. Onları oynarken izledi. Yavaşça minik burnu göründü. Sonra kulakları. Sonra bütün kafası.

Pip kutudan cesur bir adım attı. Her minik adımda çingırağı çınlayarak Lily'ye doğru süründü. Önce dizini, sonra elini kokladı. Lily tamamen hareketsiz kaldı. Arkadaşı da hareketsiz kaldı. Pip kocaman kehribar gözleriyle Lily'ye baktı. Sonra kucığına tırmandı ve sıcak, tüylü bir top gibi kıvrıldı. Lily'nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

O günden sonra Pip Lily'ye güvendi. Küçük çingırağı çınlayarak her yere onu takip etti. Geceleri yatağında uyudu, kahvaltıda kucağına oturdu. Yabancılar gelince hâlâ saklanıyordu ama her zaman yeniden dışarı çıkıyordu. Lily güvenin aceleye getirilemeyeceğini biliyordu. Sabır ve nazık bir özenle, bir çiçek gibi yavaşça büyür.

Şimdi Pip cesur. Kâğıt topuyla oynuyor ve ipin peşinden koşuyor. Evin her köşesini keşfediyor. En sevdiği yer hâlâ kitaplığın arkasındaki rahat kutu, ama artık onu saklanmak için değil, şekerlemeler için kullanıyor. Lily onu orada görünce gülümsüyor. Küçük bir kedi yavrusunun kendini güvende ve sevilmiş hissedebileceği yerin yuva olduğunu biliyor.

Annesi, "Sabırlıydın, Lily," diyor. Lily başını sallıyor. Beklediği, fısıldadığı ve nazıkçe oynadığı bütün günleri düşünüyor. Saklanma yerlerini, düzenli yemekleri ve sessiz yatma saatini düşünüyor. Hepsi buna değdi. Pip yüksek sesle mırlıyor, beyaz göğsü gümbür gümbür titriyor. Artık evinde. Ve sevildiğini biliyor.

Lily güvenin aceleyle getirilemeyeceğini öğrendi. Küçük bir kedi yavrusunun cesur hissetmek için zamana ihtiyacı var. Rahat saklanma yerleri, nazık oyun ve güvenli bir yuva sayesinde Pip güvenmeyi ve sevmeyi öğrendi. Ve Lily sabrın bir tür sihir olduğunu öğrendi. Bir anda olmuyor. Ama yavaşça, usulca büyüyor.